

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

ΥΠΟ

ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΕΒΡΑΒΕΥΘΗ

ΕΝ ΤΩ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΩ ΠΟΙΗΤΙΚΩ ΑΓΩΝΙ

Τῆ ΤΕΛΕΣΘΕΝΤΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ Δ' ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Ὡς μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι
Πασῶν Ἀθῆναι τιμιωτάτη πόλις!

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

1889

Bibliothèque Maison de l'Orient

150997

ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ

Μαρία Κ. Παλαμά

Σοῦ φέρνω τὸ τραγοῦδι τὸ πρῶτο ποῦ σιμά σου
Τραγοῦδισ' ἀπὸ κάτου ἀπ' τοῦ σπιτιοῦ τῆ σκέπη.
Πρέπει νὰ τὸ στολίσω, κοντὰ 'ς ἐκεῖνο πρέπει
Νὰ βάλω τ' ὄνομά σου.

Κοντὰ σὲ μιὰ πετρένια φτωχόπλαστη κολῶνα
Ἐτοῖ λευκὸ φυτρώνει κι' ἀγνώριστο λουλοῦδι . . .
Τὸ ξέρεις· δὲν ἐπιῆγα ἕψηλά 'ς τὸν Παρθενῶνα
Γονατιστὸς νὰ πάρω τὸ πρῶτο αὐτὸ τραγοῦδι.

Ἐμενα 'ς τὸ πλευρό σου. Τῆς προκοπῆς τὰ δῶρα
Τάχες γιὰ μέ, σκορποῦσες ἀγάπης εὐωδιά,
Ἡ Φαντασία πετοῦσε 'ς τὴ μαγεμένη χώρα,
Δὲν ἔφυγε ἀπὸ σένα οὔτε στιγμή ἡ Καρδιά.

Ἄμποτε σὲ μιὰν ἄκρη νὰ ζοῦμε ταπεινά,
Κι' ἀπάνου ἀπὸ τὸ σπίτι ὀποῦ χαραῖς καὶ πόνοι
Ἐδῶ κ' ἐκεῖ θὰ γέρνουν, τὸ χέρι Της ν' ἀπλώνη,
Ἀσάλευτο ἀντιστύλι, ἡ πάναγνη Ἀθηνᾶ!

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΘΗΝΑΝ

Ὡ μεγίστης Παλλάδος καλούμεναι,
Πασῶν Ἀθῆναι τιμωτάτη πόλις!
ΣΟΦΟΚΛΗΣ

Θὰ τραγουδήσω τὴ θεὰ τοῦ κόσμου τὴ μεγάλην,
Τὴν παρθενιά, τὴν προκοπή, τὴ γνῶσι, τὴ σοφία·
Ἵ τὰ χῶματά σου τὰ ἱερά, θεοχτισμένη Ἀθήνα,
Τέτοιο τραγοῦδι αἰώνια ταιριάζει νὰ γροικιέται.
Θὰ τραγουδήσω τὴ θεὰ τοῦ κόσμου τὴ μεγάλην
Καὶ τὸ δικό σου τ' ὄνομα μαζῆ μὲ τὸ δικό της
Θὰ πλέξω ἔς τὸ τραγοῦδι μου ζευγαρωμένο, χώρα
Ποῦ βγῆκες ἀπ' τὰ χέρια της κ' εἶσαι τοῦ νοῦ της λάμψι.
Ἄερα γαλανόφτερε καὶ μοσχοβολισμένε
Ὅπ' ἀγκαλιάζεις πατρικὰ τὴν γῆν αὐτὴν καὶ κάνεις
Ὀλόλαμπραις ταῖς ἡμέραις μας κ' ἀχνόξανθαις ταῖς νύχταις,
Πάρε καὶ τὸ τραγοῦδί μου καὶ λάμπρυνε κ' ἐκεῖνο
Καὶ σκόρπισέ το σὲ βουνά, καὶ δάση, κ' ἀκρογιάλια.
Κάμποι, ἀπ' τὴν ἀφθαρτὴν ἑλῆνὰ λευκοπρασινισμένοι,
Ταπεινοὶ βράχοι ποῦ καιροὺς θυμίζετ' ἀκουσμένους,
Δεχθῆτέ το λαχταριστὸ κ' ἀκοῦστέ το μὲ πόνο,
Κι' ἀντιλαλεῖτε τὸ σκοπὸ, κρατᾶτέ μου τὸ ἴσο
Ἄπ' ταῖς ὄχθιαῖς κ' ἀπ' ταῖς σπηλαιαῖς, καλόβουλαις νεράϊδες.

Καὶ δός μου δύναμι, θεά, καὶ καλοτύχισέ με,
Κι' ἄλλα τραγοῦδια ἔχω γιὰ σέ, πάντα γιὰ σέ τραγοῦδια.

Α'.

Ὅσον τὸν ἀγιασμένον Ὀλυμπον πῶχει κορφαῖς περίσσιαις
 Καὶ πῶχει αἰῶνια ξαστεριά κι' ἀπείραχτη γαλήνη,
 Ποτὲ δὲ φανερώθηκε τέτοιο μεγάλο θαῦμα
 Ὅσαν τὸ θαῦμα πῶλγωψε ἔμπρὸς ἔς τῶν θεῶν τὰ μάτια
 Τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκεν ἡ Ἀθηνᾶ ἡ παρθένα.
 Ἐκεῖ ποῦ πρωτανέθηκε ἔς τοῦ θρόνου του τὰ ὕψη
 Ὁ Ζεὺς, καινούριος νικητὴς καὶ βασιλιάς τοῦ κόσμου,
 Ὀλυμπε, δὲν ἐτράνταξες καὶ δὲν ἐσείσθης τόσο.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ πρωτοπέταξεν ἴσια ἕψηλά ἔς ἐσένα
 Μέσ' ἔς τῶν ἐρώτων τὰ φτερὰ ἀπ' τὰ νερὰ τῆς Κύπρου
 Τῆς ἐμορφιάς βασιλίσσα ἡ γελαστὴ Ἀφροδίτη,
 Ἐσὺ δὲν ἀναγάλλιασες, καὶ θάμπωμα δὲ σ' ἤγρε
 Ὅσαν τότε ποῦ τινάχθηκε γεμάτη, ἀρματωμένη
 Ἡ μεγαλόκαρδη θεὰ μέσ' ἀπ' τὸ θεῖο κεφάλι,
 Ὅσαν τὴν κατάλευκν ἀστραπὴ μέσ' ἀπ' τὸ μαῦρο νέφος.
 Παίζει γοργὰ ἔς τὸ χέρι της τὸ δυνατὸ κοντάρι,
 Γροικιέται ὡς τρομαχτικὴ βροντὴ τ' ἀνάκρασμά της
 Ἀπ' τ' ἄστρα τὰ χαρούμενα ὡς τὸν θλιμμένον Ἄδην
 Καὶ τρέμουν γύρω τὰ βουνὰ ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὴ ρίζα,
 Κι' ἀνατριχιάζ' ἡ μάνα ἡ Γῆ καὶ τῆς περναῖ ἀπ' τὸ νοῦ της
 Πῶς πῆρε ὁ Ζεὺς ἀπόφασιν τὸν κόσμον νὰ χαλάσῃ.
 Ἡ θάλασσ' ἀντρειεύεται, φουσκώνει, ξεχειλίζει,
 Ὅσα' νὰ ζητᾷ μὲ μιᾶς ἕψηλά ἔς τὸν Ὀλυμπο νὰ φτάσῃ
 Κι' ἀπὸ σιμὰ τὴν νιόφερτην θεὰ νὰ καμαρώσῃ,
 Καὶ ἔς τὰ βαθειά, ἔς τ' ἀνήσυχα, ἔς τὰ γαλανὰ της ἕματα
 Νοιώθει τὴν ἴδιαν της ὀρμὴν πρὸς θεριεμένη ἀκόμα.
 Ὁ Ἥλιος τὰ ἵσταμάτησε κοντὰ νὰ βασιλέψῃ
 Τάλογα τάνυπόταχτα γιὰ νὰ τὴ χαιρετήσῃ.
 Καὶ τῶν πολέμων ὁ θεὸς ξαφνίζεται ποῦ βλέπει
 Τὴ θεϊκὴ της παρθενιά πρὸς δυνατὴ ἀπὸ ἑκείνον.
 Ὅσον τὴν πλάσῃ τὴν ἀπέραντι ποτὲ του δὲν ξανοίχθη
 Ὁ φωτισμένος Ὀλυμπος ἔτσι λαμπρὸς ὡς ὅταν τότε.

B'.

Κι' ὁ Ἄδης ὁ ἀμίλητος ζηλεύει ποῦ τὴν βλέπει
 Καὶ μέσ' ἔς τὰ μαῦρα Τάρταρα γοργὰ γεννοβολάει
 Κι' ἀπὸ τὰ Τάρταρα γοργὰ ἔς τὸν κόσμον ξεπετάει
 Τοὺς Γίγαντες, κακὰ στοιχειά, τὸν κόσμον ν' ἀφανίσουν.
 Νυχτώνει χώρα ὀλόκληρη τοῦ καθενὸς ὁ ἴσκιος
 Καὶ τὰ θεόρατα βουνὰ μοιάζουν παιδάκια ἐμπρὸς τῶν.
 Ἔχουν κεφάλια ἀμέτρητα κ' ἑκατοστάδες χέρια,
 Κι' ὅταν τὰ μύρια στόματα τάνοίγουν καὶ μουγκρίζουν,
 Θαρρεῖς χιλιάδες δράκοντες, ταῦροι, λιοντάρια, λύκοι,
 Μὲ μύριες κράζουνε φωναὶς καὶ μιὰ φοβέρ' ἀφίνουν.
 Ποτέ τους δὲν ἐσκόρπισαν ἔς τὸ νεῦμα τοῦ θεοῦ τους
 Μέσ' ἔς τὸν βαθὺν ὠκεανὸ τέτοια φουρτοῦνα οἱ Ἄνεμοι,
 Ὅσ' ἂν τέτοιο μαῦρο σίφωνα, ὅσ' ἂν τέτοια ἀνεμοζάλη.
 Καὶ τὰ θεριὰ κουρνιάζουνε δειλὰ σὰν περιστέρια,
 Κερώνουν ἀπ' τὸν τρόμον τους ἢ ἀδολαὶς Νεράϊδες·
 Ὅσ' ἂν τὰ πάτησε βαρὺ ποδᾶρι ἀντρειωμένον,
 Χορτάρια κι' ἄνθη γέρνουνε ξερά· καὶ τᾶστρα ἀκόμα
 Μισοσβυσμένα λαχταροῦν ὅσ' ἂν λύχνοι δίχως λάδι.
 Σεισμὸς ξεσπάει, τὰ πέλαγα χωρίζονται καὶ φεύγουν,
 Ἄβυσσοι ἀνοίγονται, στεριὰς πετιοῦνται φλογισμέναις,
 Κι' ὀλόκληρ' ἡ ζωὴ, φωτιὰ, νερὸ καὶ γῆ κι' ἀέρας,
 Ὅσα μὲ τότε χωριστά, σοφὰ συγυρισμένα
 Ἀπὸ τὰ χέρια τῶν θεῶν ἔς τὸν τόπον τοῦ καθένα,
 Πάλι ἀνταμώνονται μαζῆ καὶ τυφλωμένα σμίγουν,
 Πάλι τὸ χάος ἄπλαστο κι' ἀπάντεχο προβάλλει!

Ὅση λαμπράδα ἢ Ἀθηνᾶ σκορπᾶ ἕψηλά 'ς τὰ οὐράνια
 Τόση μαυρίλα οἱ Γίγαντες βαθειᾶ 'ς τὴν κτίσι ἀπλώνουν.
 Ὅ τὸν Ὀλυμπο μὲ μάνητα τὰ μάτια τους ὑψώνουν
 Καὶ λυσσασμένοι χύνονται νὰ φτάσουν 'ς τὴν κορφή του.
 Θαρρεῖς ἢ Νύχτα βάλθηκε νὰ σβύση τὴν Ἡμέρα!
 Τάμετρα πλήθη τῶν θεῶν καὶ τοῦ Ὀλύμπου ἀκόμα
 Νοιώθουν γιὰ πρώτη καὶ ἄστερνὴ φορὰ τὸν κροῦ Φόβο.
 Κι' ὅση ζωὴ κι' ἂν ἔμεινε, βαθειά, σκιαχτὰ κρυμμένη
 Κρατάει κάθε ἀνάσασμα νὰ ἰδῆ τὴ θ' ἀπογένῃ.
 Κουνιέται ὁ μέγας Ὀλυμπος 'σὰ' δέντρο καρπισμένο
 Ποῦ γιὰ νὰ ρίξῃ τὸν κορπὸ τὸ σειοῦν ἀπ' τὸν κορμὸ του.
 Καὶ ὅσ' αὐτοὺς ποῦ θέλουνε κάτι ἕψηλά νὰ φτάσουν
 Καὶ παίρνουν καὶ σωριάζουνε πέτραις τὴ μιὰ 'ς τὴν ἄλλη,
 Ἐτσι κ' οἱ Γίγαντες βουνὰ 'ς τὰ χέρια τους ἀδράχουν,
 Τὸ ἓνα 'ς τ' ἄλλο ὀρμητικὰ σωριάζουν, ἀπιθώνουν,
 Ἄσωστη σκάλα, ἀλύγιστη, πρωτακουσμένη σκάλα
 Γιὰ ν' ἀνεβοῦν 'ς τὸν Ὀλυμπον, ὁπῶχει τὴ Ῥοδώπη,
 Τὸν Πίνδο καὶ τὸ Πήλιον γιὰ κάθε σκαλοπάτι.
 Τοῦ κάκου ὁ Παντοδύναμος τᾶστροπελέκια ρίχνει
 Καὶ ντύνονται οἱ ἀθάνατοι γιὰ νὰ τοὺς πολεμήσουν
 Μ' ὄλην τῶν τὴν ἀρματωσιὰ καὶ μ' ὄλην τῶν τὴ δόξα.
 Ὅσ' ἂν τὸ χαλάζ' οἱ κεραυνοὶ πέφτουν, ξεσποῦν κ' ἐκείνοι
 Χυμᾶνε φοβερώτεροι 'ς τῶν κεραυνῶν τὴ λάμψι!

Εὐγενικοὶ καὶ δίκαιοι θεοί, χαραῖς τοῦ κόσμου,
 Φέρτε βοήθεια 'ς τοὺς πιστοὺς, σῶστε τὴ μαύρη πλάσι.
 Κι' ἂν πάῃ ὁ μέγας Ὀλυμπος, κι' ἂν τὸν πατήσῃ ὁ Ἄδης,
 Ἡ ροδοδάχτυλη αὐγὴ δὲ θὰ γλυκοχαράξῃ,
 Ἡ ἡμέρα δὲ θὰ χύνεται χρυσάφι ἀναλωμένο,
 Τὰ δειλινὰ λυπντερὰ δὲ θὰ χαμογελοῦνε,
 Ἡ νύχτα τὸ πολυάστρο στεφάνι τῆς θὰ χάσῃ,
 Δὲ θάχουμε τὴν ἄνοιξι μὲ τὰ χελιδονάκια,
 Οὔτε τὰ καλοκαίρια μας μὲ τὰ ξανθὰ τὰ στάχια,
 Θὰ φύγῃ τὸ φθινόπωρο τὸ καρποστολισμένο,
 Δὲ θὰ μᾶς σμίγουν 'ς τὴ φῶτιὰ τὰ χιόνια τοῦ χειμῶνα,
 Θὰ σκάσῃ ἔξαφνα ἢ ζωὴ ὅσ' ἂν κῦμα 'ς τ' ἀκρογιάλι,
 Κι' ὁ ἄνθρωπος μέσ' 'ς τ' ἄσωστο καὶ πύρινο σκοτάδι
 Ὅσ' ἂν ἄστρο διαβατάρικο θὰ κυλιστῇ, θὰ σβύσῃ,

Καὶ νιάτα καὶ γεράματα καὶ βάσανα κι' ἀγάπαις
Μ' ἓνα βαθὺ ἀναστεναγμὸν ὅλα μαζί θὰ πᾶνε . . .

Ἄλλ' ὅπου ὁ Παντοδύναμος τὸ θρόνο του ἔχει στήσει
Τοῦ κάκου τρίζουνε σεισμοὶ καὶ χύνονται φοβέραις.
Τὰ διαμαντένια, οὐράνια κι' ἀπάτητα παλάτια
Δὲν τὰ πατοῦν κ' οἱ Γίγαντες, κι' ἄς φτάνουν ὡς τᾶστέρια.
Κι' ἀπὸ τᾶστέρια εἶν' ἡ κορφή τοῦ Ὀλύμπου πρὸ ἕψηλότερη.
Εὐγενικοὶ καὶ δίκαιοι θεοί, χαραῖς τοῦ κόσμου,
Βοηθήστ' ἐσεῖς τὸν Ὀλυμπο, σώστε τὴ μαύρη πλᾶσι!

I'.

Τότ' ἐπετάχτικες, Θεὰ παντοτεινὴ τῆς νίκης!
 Δὲν εἶς' ἐσὺ κακὸ στοιχειό, χέρια ἑκατὸ δὲν ἔχεις,
 Ἐχεις τρισεύγενν θωριά κ' εἶσαι θεὰ παρθένα,
 Κ' ἢ ὄψι σου εἶναι φοβερὴ ἔς τὴν ἀδικία μόνο.
 Ἐὰν θάλασσα τῆς χειμωνιάς τὰ μάτια σου ἂν σαλεύουν,
 Κι' ἂν ἡ φωνή σου ἀκούγεται ἄσ' ἄλλο χαλασμός τοῦ κόσμου,
 Χίλιων γιγάντων δύναμι κι' ἂν κρύβ' ἡ δύναμί σου,
 Ἐτσι μεγάλη, δυνατή, κι' ἀνίκητη σὲ κάνει
 Ἡ μεγαλόχαρη ἀρετή, μονάκριβη ἐμορφιά σου.
 Σὺ τοὺς ἀνίκητους νικᾷς, τοὺς Γίγαντες συντριβείς.
 Ὅ,τι δὲν κάνει ὁ κεραυνός, ἡ λόγχη σου τὸ κάνει,
 Κ' οἱ χτύποι τῆς ξαφνίζουσε τὸν παγωμένον Ἄδην.
 Χτυπᾷς, γκρεμίζεις, τιμωρεῖς, μνήματ' ἀνοῖς, τοὺς θάφεις.
 Τὸ κάθε μνήμ' ἀνθρωπινὴ ματιὰ δὲ σώνει νὰ βρῆ
 Ἐπὶ ποιά μεριά ἔχει τὴν ἀρχὴν κ' ἴσα μὲ ποῦ τελειώνει.
 Κ' ἔχει βουνὸ ἀπὸ ἄνω τοῦ σημάδι τὸ καθένα.
 Ἀνοίγονται τὰ Τάρταρα νὰ τοὺς δεχθοῦν καὶ πάλι,
 Καὶ πῶ ἀσχημότεροι γυροῦν ἔς τοῦ Ἄδου τὴν ἀγκάλην.
 Ἐγλύτωσεν ὁ Ὀλυμπος κ' ἐλευθερώθη ὁ κόσμος,
 Ἐπὶ τὸ μέτωπό του ἡ ξαστεριά λευκὴ ξανασκορπιέται,
 Ὁ οὐρανὸς περήφανος ξεφανερώνει τᾶστρο,
 Ἡ μάνα ἡ Γῆ τὰ σπλάγγνα τῆς τ' ἀνοίγει ἔς τὰ παιδιά τῆς,
 Καὶ συγυρίζεται ἡ ζωή, κ' ἕνα τραγοῦδι ὀλοῦθε
 Σκορπιέται: Δόξα, δόξα σοι, θεὰ παλληκαρίσια!

Δ'.

Ὅμως ὁ μέγας Ὀλυμπος εἶναι στενός γιὰ σένα!
 Τῶν οὐρανῶν ἡ ἀτέλειωτη γαλήνη σὲ βαραίνει,
 Δὲ' σοῦ χορταίνει τὴν ψυχὴ τὸ νέκταρ, ἡ ἀμβροσία.
 Γιὰ σέναν' ἄξιος Ὀλυμπος ὁ κόσμος ὅλος εἶνε,
 Καταφρονεῖς τὴν ἄπονη χαρὰ ποῦ στεφανώνει
 Ὡς τὰμόλυντα ὑψηλῶματα θεοὺς μακαρισμένους.
 Γιὰ σένα τ' ὠραιότερο κι' ἀπ' ὅλα τὰ στεφάνια
 Εἶνε τοῦ κόπου ὁ ἰδρωτὰς ἔς τὸ μέτωπο τ' ἀνθρώπου.
 Ἀπ' τὸν μέγαν Ὀλυμπον πετᾶς καὶ ξεμακραίνεις,
 Διαβαίνεις πέλαγα, στεριαίς, καὶ δρασκελίζεις ὄρη.
 Κι' ὅπου διαβαίνεις καὶ περνᾶς τῆς γῆς τὴν ὄψι ἀλλάζεις,
 Καὶ δυναμώνεις τὴ ζωὴ, τὸν κόσμο μεγαλώνεις·
 Φωτίζει ὁ ἥλιος ταῖς ματιαῖς κι' ἐσὺ τὸ νοῦ φωτίζεις.
 Πότε ἔς τὴν νίκην ὀδηγεῖς τὸ βῆμα τοῦ λεβέντη,
 Καὶ πότε ἀπέιραχτη φυλᾶς τὴν παρθενιά τῆς κόρης.
 Σπρώχνεις τὰ χέρι' ἀκούραστα ἔς τῆς προκοπῆς τὰ ἔργα,
 Καὶ κάνεις ἄξιο τὸ κορμὶ καὶ τὴν καρδιά ἡμερεῖς.
 Ὡς τοὺς ἀντρειωμένους δείχνεσαι κι' ἀκόμα πρὸ ἀντρειεύουν
 Καὶ κίνδυνος ἀπάντεχος ὅταν τοὺς φοβερίζη,
 Μέσα ἔς ἐὶ σύννεφο χρυσὸ τοὺς κρύβεις, τοὺς γλυτώνεις.
 Μὲ τὸ βαρὺ του ρόπαλον ὁ Ἡρακλῆς χτυπάει,
 Καὶ τοῦ τὸ σημαδεύεις Σὺ τὸ κάθε χτύπημά του.
 Ἐσὺ ἔς τὸν Ἄργο δύναμι φυσᾶς νὰ μαστορέψη
 Τὸ πλοῖο τὸ πρωτοτάξειδο ποῦ σχίζοντας τὸ κύμα
 Κάνει ἔς τ' ἀδούλωτο στοιχειὸ τὸν ἄνθρωπο ἀφέντη.
 Ἐσὺ τὸν νοῦ φανέρωσες τοῦ κόσμου κυβερνήτη
 Κι' ἀπάνου ἔς τὴν πλατεῖα στεριὰ καὶ ἔς τὰ βαθεῖα πελάγη.
 Καὶ τίνας τὰ καμῶματα τάστόχαστα δὲν παύεις;
 Καὶ ποιὸν ἀπ' τὸν παράλογο τὸ δρόμο δὲν ξεκόβεις;
 Ὡς τὰ ὕψη, τ' ἀνυπόταχτο πέταγμα τοῦ Πηγάσου

Μὲ χαλινάρη ὀλόχρυσο τὸ συγκρατῆς, τὸ 'σιάζεις,
 Καὶ κάτου, ἀπ' τὰ ξανθὰ μαλλιά τραβᾶς τὸν Ἀχιλλέα
 Μέσ' 'ς τῶν Ἑλλήνων τὸ στρατό, 'ς τοὺς κάμπους τῆς Τρωάδος
 Ἔτοιμον μ' ἄδικο σπαθὶ τὸ δίκηο του νὰ πάρῃ.
 Ντύνεις μὲ τῆς ὑπομονῆς τ' ἀτσάλι ποῦ βαστάει
 Τῶν γυναικῶν ταῖς τρυφεραῖς καρδιαῖς ὅπ' ἀγαποῦνε,
 Ἵς κάθε κόρην ἄπειρη ποῦ τρέμει ἴσ' ἀν' πουλάκι
 Χαρίζεις γυνῶσι κι' ἀφοβιά, καὶ κάνεις Πηνελόπη
 Κάθε γυναικᾶ, Ναυσικᾶ κάθε παρθένα κάνεις !

Ἄπ' ἄκρη 'ς ἄκρη σὲ βουνὰ καὶ κάμπους κι' ἀκρογᾶλια,
 Στὴν ἡμερη πατρίδα μου, 'ς τὴν ξακουστὴν Ἑλλάδα,
 Κι' ἀπ' τὰ νερὰ τοῦ Ἀξιοῦ ὡς τοῦ Μαλέα τὰ βράχια
 Κι' ἀπ' τὸ γαλάζιο Ἴόνιον 'ς τὸ ζαφειρένιο Αἰγαῖον
 Κι' ἀπ' τὴν καμμένην Ἀφρικὴ καὶ πέρα ὡς τὴ Σκυθία,
 Ὅπου τὸ πόδι σου πατᾶς καὶ τὴ ματιὰ σου ρίχνεις,
 Ἢ πλάσις ὀποῦ βρίσκεται ἴσ' ἀπ' τὰ πρῶτά της τὰ νιάτα,
 Καὶ λὲς δὲν ἔχει κούρασι, γεράματα δὲν ἔχει
 Κι' ὄλο γεννάει θεόμορφα παιδιὰ γιγαντεμένα,
 Κάνει τοὺς ἄντρες ἥρωες, πεντάμορφαῖς ταῖς κόραις,
 Μὲ καλοκαίρια ὀλόδροσα, καὶ ὀλόγλυκους χειμῶνες,
 Ἀπλώνεται πιὸ λαμπερή, φαντάζει πιὸ μεγάλη.
 Καὶ 'ς τῶν ἀνθρώπων ταῖς καρδιαῖς βαθειὰ ριζώνεις, θρέφεις
 Μαζῆ τὸ πόθο τῆς δουλειᾶς, τὸν πόνο τῆς πατρίδος·
 Δόξα σοι, δόξ', ἀθάνατη κυρὰ παλληκαρίσια !

Ε΄.

Τῶν τραγουδιῶν οἱ ἀντίλαλοι κ' οἱ βρόντοι τῶν ἀρμάτων
 Ζευγαρωμένοι ἀκούγονται μεσ' ἔς τὸ γοργό σου διάβα.

Περνᾶς· τὰ κάστρα τὰ ἕψηλὰ τὰ σιδεροχτισμένα
 Σωριάζονται, συντριβονται ἄ' νά ἦτανε γυαλένια,

Ἄν ἔτυχε καὶ τᾶχτισαν τὰ χέρια τῶν ἀδίκων.

Περνᾶς, καὶ χώραις ταπειναῖς, ξαρμάτωταις, μονάχαις,
 Θεριεύουν κ' εἶν' ἀνίκηταις, φτάνει τὸ δίκιο νᾶχουν·

Ἄπλώνεις τὴν ἀσπίδα σου καὶ ταῖς ἀποσκεπάζεις.

Κ' ἐνῶ κρατεῖς φαρμακερὸ κι' ἀλάθευτο κοντάρι,

Κ' ἐνῶ προστάξεις δούλους σου τὸ Θάνατο, τὸ Φόβο,

Ἔχεις πιστὴ συντροφίσσα τὴν πλουτοδότρα Εἰρήνην.

Κ' ἡ Νίκη ἐσέν' ἀκολουθεῖ μὲ τὴ Δικαιοσύνην.

Περνᾶς· συνάζοντ' οἱ λαοὶ ἔς τὰ καρπερὰ χωράφια

Κ' οἱ βασιλιάδες κάθονται ἔς τὴ μέση ἄν πατέρες,

Καὶ διαλαλοῦνε οἱ κήρυκες κι' ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τους

Πεζοὶ καὶ καβαλλάρηδες καὶ βγαίνουν καὶ παλεύουν,

Κ' οἱ νικηταὶ περήφανα φοροῦνε καὶ τοὺς φτάνουν

Τίμια στεφάνι' ἀπ' τὰ κλαριὰ τῆς δάφνης καὶ τῆς λεύκης·

Κ' οἱ μεγαλόφωνοι ποιπταὶ γεμάτοι ἀπὸ τὸ φῶς σου

Ἐστὴ λύρα τὴν ἐφτάχορδη τὴ νίκη τους παινεύουν.

Τὰ βώδια τὰ δουλευτικὰ τῆς γῆς τὰ σπλάγγνα ὀργώνουν

Κι' ἀκολουθεῖ κατάκοπος ὁ ζευγολάτης· ὅμως

Μιὰν ἀκριβὴ ἐνθύμησι τὸν κόπο του ἀλαφρώνει·

Τὸν καρτερᾷ ἢ γυναικᾷ του ἔς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του

Νὰ τὸν δροσίση μὲ κρασί τὸ βράδυ ὅταν γυρίση.

Παρέκει γάμοι γίνονται κι' ἀντιλαλοῦν φλογέραις,

Καὶ πᾶν ἔμπρὸς οἱ νιόνυφοὶ καὶ ἴπισω οἱ συμπεθέροι.
 Ἐτάμπέλια πλούσια κρέμονται τὰ κόκκινα σταφύλια,
 Τρυγοῦν μὲ χάρι νιοὶ καὶ νιαῖς μὲ τὰ πλεχτὰ καλάθια,
 Κι' ὅταν τελειώνη ὁ τρυγητός, χοροί, χαρὰς ἀρχίζουν,
 Καὶ λιγερόφωνο παιδί πικρὸ τραγοῦδι λέει,
 Λέει τὸ τραγοῦδι τὸ παλῆδ τοῦ νιοῦ ποῦ πῆρε ὁ Χάρος
 Ἐὰν ὄροσερὸ τριαντάφυλλο ἔς τοῦ τρυγητοῦ τὸ κᾶμμα.
 Περναῖς, κι' ἀνθρωπινώτερο τὸν ἀνθρώπο τὸν κάνεις,
 Ἐὰν ἀστραπή, Ἐὰν ἀνεμος παντοῦ ταραῖεις, λάμπεις,
 Τᾶστρα τὸ φῶς σου ἐζήλεψαν κ' οἱ αἰτοὶ τὸ πέταγμά σου.

Καὶ μόνο Ἐὰν ἀγνάντεψες ἔς τὸν διάφανον ἀέρα
 Τὴ χώρα τὴ διθάλασση ποῦ τὴν φυλᾶν ἔς τὴ μέση
 Ἐπὸ τὴν μῖαν ὁ Ἰγυπτὸς καὶ ὁ Πάρνης ἀπ' τὴν ἄλλη,
 Ἐὰν ἀδερφὴ μανάκριθι δυὸ ἀντρειωμέν' ἀδέρφια,
 Ὅπως χάρεις κ' ἐμορφιαίς, ἀλλὰ τῆς λείπει ἀκόμα
 Τ' ἀρμονικὸ σου τ' ὄνομα κ' ἡ σκέπη σου κ' ἡ δόξα,
 Τότε μονάχα στάθηκες, χαμύλωσες, κατέβης
 Ἐδῶ ἔς τὴν μεγαλόπετρην Ἀκρόπολιν ἐπάνω
 Καθὼς τρανὴ βασίλισσα ἔς τὸ θρόνο τὸ ἴδικό της.
 Παλάτι σου εἶν' ὁ Ὀλυμπος, κ' εἶν' ἡ Ἑλλάς ναός σου,
 Καὶ τοῦ ναοῦ σου ὁ πῖδ λαμπρὸς βωμὸς εἶν' ἡ Ἀθίνα!

ΣΤ'.

Ἀθήνα ! χρυσοστέφανη καὶ τιμημένη χώρα !
 Οἱ μεγαλόχαροι θεοὶ ἐπάνω σου ἀγρυπνοῦνε
 Καὶ φεύγουν ἀπ' τὸν Ὀλυμπο γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦνε
 Ἐν τῇ γῆ σου τῇ βραχόσπαρτη. Γιατ' ἐδῶ πέρα βρίσκουν
 Πῶς πῖθ' πολὺ μὲ τοὺς θεοὺς ὁ ἄνθρωπος ταιριάζει.
 Γιατ' ἐδῶ πέρα ἡ προσευχὴ πῖθ' ἄγχαρδιακῆ ἀνεβαίνει,
 Ἀκούεται γλυκύτερη τῶν ποιητῶν ἢ λύρα,
 Καὶ τὸ καθάριο τὸ νερὸ καὶ τὸ ξανθὸ τὸ μέλι
 Καὶ τὸ χιλιάκριβο πιοτὸ ποῦ διώχνει ταῖς φροντίδες
 Προσφέρονται μ' ἀγνότερη ψυχὴ ἔς τοὺς ἀθανάτους,
 Καὶ ταῖς εἰκόναῖς τῶν θεῶν σκαλίζουν οἱ τεχνῖταις
 Πλέον πιστὰ κι' ἀληθινὰ ἔς τὸ μάρμαρον ἐπάνω
 Ὅποῦ κρατᾷ ἀνάλλαγῃ τὴ φωτερὴ του ἀσπράδα.
 Ἐδῶ βροντᾷ κι' ἀστράφτει ὁ Ζεὺς καὶ τοὺς κακοὺς παιδεύει,
 Τάγαπνυμέν' ἀντρόγυνα καλοτυχίσεις, Ἥρα,
 Κι' ὁ μεγαλότοξος θεός, ὁ Ἥλιος ὁ Ἀπόλλων,
 Ἐδῶ ταῖς ἐμορφαῖς πλανᾷ μέσ' ἔς ταῖς σπηλαιαῖς καὶ πλάθει
 Ἀπὸ θνηταῖς βασιλίσσαις ἰσόθεους βασιλιάδες.
 Ἐδῶ κι' ὁ Ἔρως τὰ φτερὰ διπλώνει καὶ φωλιάζει,
 Καὶ δὲν πεθαίνει ὁ μέγας Πᾶν, καὶ πλούσια σκορπᾷνε
 Τὰ στάχυα τῆς ἠ Δῆμητρα, τὰ ρόδα ἢ Ἀφροδίτη.
 Κι' ὁ γλυκομίλητος Ἑρμῆς ἄγρυπνος παραστέκει
 Καὶ κάνει ἄξιο τὸ κερμὶ ἔς τὸ πάλεμμα, ἔς τὸ δρόμο,
 Κ' ἡ Ὠραὶς φτάνουν πῖθ' γοργαῖς κ' αἱ Χάριτες πῖθ' νέαις,
 Καὶ μέσα ἔς τὸν δροσόβολο καὶ καθαρὸν ἀέρα
 Στήνουν ἀσύγκριτους χοροὺς τοῦ Παρνασσοῦ ἢ παρθέναις.
 Τρέχει, μουνγκρίζει ὁ Κηφισσός, ταῦρος ἀγριεμμένος·
 Χίλιαῖς βρυσούλαις ἀπ' αὐτὸν ἴσ' ἀν κόραις του δροσάταις
 Χύνονται μέσ' ἔς τὴ λαγκαδιὰ, σκορπίζονται ἔς τὸν κάμπο,
 Καὶ χίλια λούλουδ' ἀπὸ τῆς γῆς ξεθάφτουνε τὰ σπλάγγνα.
 Κ' ἐδῶ γυμνὰ ἀστεφάνωτα ποτὲ δὲν ἀπομένουν
 Οὔτε οἱ βωμοί, οὔτε τάγν' ἀ κεφάλια τῶν παρθένων.

Ανθίζουν ἢ τριανταφυλλιαίς, γελοῦν ἢ ἀνεμώναις,
 Κ' εἶν' ἢ βιολέτταις ἄσωσταις, περήφανα τὰ κρῖνα,
 Καὶ ὁ δροσερὸς ὑάκινθος κ' ὁ νάρκισσος κρατοῦνε
 Τὴν πρώτην ἀνθρωπινὴν ζωὴν μέσ' ἔς τὰ χλωρὰ τῶν φύλλα,
 Σαλεύουν δροσοστάλακτα καὶ λὲς πῶς κρυφοκλαῖνε.
 Τῆς νύχτας ἢ φρικταῖς θεαῖς, τοῦ ἐνόχου βασανίστραις,
 Μὲ τὰ φειδίσια τῶν μαλλιά, τὰ χάλκινα τὰ πόδια,
 Ἐδῶ ἔχουν δάσπ ἀπάτητα καὶ μυριοκαρπισμένα
 Ποῦ δὲν τὰ δέρνει ὁ βορειᾶς κ' ὁ ἥλιος δὲν τὰ καίει,
 Ποῦ βῆμ' ἀνθρωπινὸ ποτέ δὲν τᾶχει σημαδέψει,
 Ὅποῦ λαλίτ' ἀνθρωπινὴ ποτέ τῆς δὲν ἀκούσθην,
 Καὶ μόνο ἀθῶα, φιλέρημα πικρολαλοῦν τ' ἀπόδονια.

Ἐδῶ εἶν' ὅλα εὐγενικὰ καὶ θεϊκὰ πλασμένα!
 Πέρα γυαλίζ' ἢ θάλασσα κ' εἶν' ἀπλωτὴ ἴσάν κάμπος,
 Κ' ἐδῶ εἶν' ἢ γῆ καμαρωτὴ ἴσάν κυματοῦσα θάλασσα.
 Ἐδῶ κανεῖς ἴσκιος βαρὺς δὲν κάθεται ἔς τὰ μάτια,
 Ἐδῶ ἕψηλώματ' ἄφταστα, περισσῆσαις πρασινάδες
 Δὲν κρύβουν σὲ καμμιὰ μεριὰ τῆ γῆ, δὲν τὴ χαλοῦνε,
 Ἄπλᾶ, σεμνά, προσεκτικὰ γραφτὴ μὲ τὸ κοντύλι.
 Κι' ὀλόβαθος ὁ οὐρανὸς καὶ πλουμιστὸς τὰ βράδια
 Πάντα ἔς τὰ μάτια εἶνε ἔμπροστὰ ποῦ πάντα τὸν ζητᾶνε.
 ὦ ἐμορφᾶδ' ἀρχοντικὴ καὶ μυστικὰ χυμένῃ
 Ποῦ δὲ θαμπώνεις τὴ ματιά, ποῦ τὴν ψυχὴν φτερώνεις!
 Ἡ Ἀρμονία, τῆς Χρυσῆς Παφίας θυγατέρα,
 Ἡ Ἀρμονία ἢ ξανθὴ γεννήθηκ' ἐδῶ πέρα!

Ζ'.

Ἐν τῇ ἁγιασμένη Ἀκρόπολι στέκεις, Θεά, κι' ἀράξεις.
 Τόπο σοῦ κάνουν οἱ θεοί, δειλὰ παραμερίζουν.
 Ὅμοια τὴν ὥρα ποῦ ἕψηλὰ κι' ἀργὰ ἔς τὰ οὐράνια πλάτια
 Προβάλλει ἀσημοπρόσωπη βασίλισσα ἡ Σελήνη,
 Μακρύνονται μ' εὐλάβεια καὶ χάνονται τὰστέρια.
 Τόπο σοῦ κάνουν οἱ θεοί, σκιαχτὰ παραμερίζουν,
 Γιατὶ ξανοίγουν πῶς κρυφά, σφιχτὰ μιὰ λάμψη δένει
 Τὴν ἐμορφιὰ τῆς γῆς αὐτῆς μὲ τὴ δική σου χάρι.
 Κ' ἡ Ἀκρόπολις ἀγνώριστη, γυμνή, παρθέν' ἀκόμα,
 Ἀκόμ' ἀστόλιστη κι' ἀπλῆ μὲ τοὺς φτωχοὺς βωμοὺς τῆς
 Φαίνεται ἀμέτρηταις φοραῖς ἕψηλότερη ἔς τὰ μάτια
 Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ πρόβαλες ἀπάνου ἔς τὴν κορφή τῆς.
 Ἀπάνου ἔς τὴν Ἀκρόπολι τὸ ξαγναντεύουν ὅλοι
 Ἐξαφν' ἀπάντεχα τρανὸ καὶ φωτερὸ περίσσια
 Τὸ μυστικὸ τὸ σύννεφο ποῦ κρύβει καὶ δὲν κρύβει
 Ἐν τῷ διαμαντένιῳ δίχτυ του τὴ θεϊκὴ θωριά σου.
 Κι' ἀπ' τὸν μεγάλο βασιλιὰ κι' ὡς τὸ στερνὸ τὸ δοῦλο
 Ἀθέλητα μαζώνονται καὶ κατὰ ἑκεῖνο τρέχουν.
 Μιὰ δύναμις ἀνίκητη τὰ πόδια τοὺς φτερώνει.
 Ἐτσι ὅταν μπαίνουν ἔς τὰ νερὰ τῶν μαγικῶν Σειρήνων
 Ποῦ ἀπλώνοντ' ὀλογάλανα, βαθεῖα ἀποκοιμισμένα,
 Γλυστροῦν ὀλόισα ἔς τὸ νησὶ τὰδύνατα καράβια,
 Καὶ δὲν ἀκοῦνε τὸ κουπὶ καὶ χάνονται ἔς τὴ ξέρα.
 Ἐσὺ δὲ σβύνεις τὴ ζωὴ, ἐσὺ ζωαῖς χαρίζεις
 Κι' ἀπ' τὰ παραστρατίσματα τὸν ἄνθρωπο γλυτώνεις.
 Δὲν ἔχουν φῶς γιὰ νὰ σὲ ἰδοῦν καθάρια μάτια ἀνθρώπων,

Ἄλλ' ἢ θεοφοβούμεναις καρδιαῖς γοργοχτυποῦνε
 Ὅσον κάτι μέσα τους γλυκὰ νὰ κρυφοψιθυρίζη
 Πῶς ἦρθεν ὁ ἀγνώριστος θεὸς ποῦ καρτεροῦνε,
 Ὁ λυτρωτής, ὁ δίκαιος, ὁ ἀταίριαστος, ὁ ἕνας
 Μέσα ἔς τῶν ἄλλων τῶν θεῶν τὰ εὐλογημένα πλήθη
 Ποῦ θάγκαλιάσῃ αὐτὴ τὴ γῆ καὶ θὰ τὴ μεγαλώσῃ
 Μὲ τ' ὄνομα, τὴ χάρι του, καὶ μ' ὄλη του τὴ δόξα!
 Ἐκεῖνος, ποῦ δὲν ἔμαθε κανένας πῶς τὸν λένε,
 Ποῦ τὸν ἀποζητοῦν καιροί, γεννιᾶς τὸν λαχταροῦνε,
 Κι' ἀπ' ταῖς μπτέραις τὰ παιδιὰ κληρονομιὰ τὸν παίρνουν,
 Κ' οἱ γέροι κλειοῦν τὰ μάτια τους μὲ τὴ γλυκειὰ του ἐλπίδα...

Δὲν ἔχουν φῶς γιὰ νὰ σὲ ἰδοῦν καθάρια μάτια ἀνθρώπων,
 Ὅμως ἀφίνεις μὴ φωνὴ κι' ἀκοῦνε τὴ φωνή σου.
 Ἀπ' τὴν πανάρχαια στιγμὴ ποῦ πρόβαλ' ἀπ' τὰ βάρη
 Τῆς ἀφρισμένης θάλασσας νιογέννητ' ἡ Ἀθήνα,
 Κι' ἀγάλια ἀγάλια ἐπλάσθηκε καὶ ἀγάλια ἐσυγυρίσθη
 Μὲ τὰ πελεκητὰ βουνὰ καὶ τοὺς γραμμένους κάμπους,
 Τοὺς κρυσταλλένιους ποταμούς, τὸν ζωντανὸν ἀέρα,
 Μὲ τῶν θεῶν τὴν ἐμορφιὰ καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ Ὀλύμπου,
 Τέτοια φωνὴ δὲ μάγεψε ποτὲ τοὺς Ἀθηναίους!

Η΄.

«Χαρά 'ς ἐσὲ χώρα λευκὴ καὶ χώρα εὐτυχισμένη !
 Καμμιὰ μεριά 'ς ὄλη τὴ γῆ, καμμιὰ 'ς τὴν οἰκουμένην
 Δὲν νῦρε τέτοιο φυλαχτὸ 'σάν τὸ δικό μου μάτι.
 Ἄπ' ἄλλαις χώραις πέρασα γοργὰ γοργὰ τρεχάτη,
 Καὶ μ' εἶδαν τῆς Ἑλλάδος μου τάγαπνημένα μέρη
 Σὰν ἄνεμο καὶ σὰν αἶτὸ καὶ σύννεφο κι' ἀστέρι.
 Ὅμως 'ς ἐσὲ τὸ θρόνο μου αἰώνια θεμελιώνω,
 Καὶ ρίζωσ' ἢ ἀγάπη μου 'ς τὰ χώματά σου μόνο,
 Ἐσάν τὸ βαρὺ Λυκαθητὸ ποῦ ξαφνικὰ μιὰ μέρα
 Ἐκύλισ' ἄπ' τὰ χέρια μου καὶ ρίζωσ' ἐδῶ πέρα.

Μέσ' 'ς τὴ χαρούμενη ζωὴ ποῦ σὲ περικυκλώνει,
 Μέσα 'ς αὐτὴν παντοτεινὴ τὴ δύναμί μου κρύβω,
 Ὅπως θὰ κρύψουν 'ς ταῖς μυρτιαῖς μιὰ μέρα τὰ σπαθιά τους
 Δυὸ παλληκάρια ἀθάνατα γιὰ νὰ σὲ 'λευθερώσουν.
 Ὅσ τοῦ λουλουδέγιου σου Ὑμηττοῦ τὰ δροσισμένα πλάγια
 Τ' ἄγνὸ τὸ μέλ' ἢ μέλισσαις ἀκούραστα δουλεύουν,
 Ὅσο ποῦ νᾶρθη μιὰ στιγμὴ τὸ δρόμο νὰ ταῖς δείξω
 Νὰ πᾶν νὰ τ' ἀπιθώσουνε 'ς τοῦ Πλάτωνος τὰ χεῖλη.
 Πρὸς τῆς Πεντέλης τὴν κορφή τὰ μάτια των γυρνῶντας
 Τῆς Τέχνης τὸ μυστήριον θὰ παίρνουν οἱ τεχνῖταις.
 Ὅσ τὰ μάρμαρά της κρύβεται τῆς ἐμορφιᾶς ὁ κόσμος !
 Θεὸ νὰ 'βγῆ ἀπὸ τὰ βάθη της ὁ Παρθενῶν μιὰ ἡμέρα
 Καθὼς ἀπὸ τὴν σκοτεινιὰ τὴν ἀπλαστὴ τοῦ Χάους,
 Θεὸς μ' ὀλόχρυσά φτερά γίγαντας ἔβγῃκε ὁ Ἔρως!

Δικός σου εἶν' ὁ πολύκαρπος τῆς Ἑλευσῖνος κάμπος,
 Κι' ὁ Πάρνης μὲ τὰ ἔλατα καὶ τ' ἄγρια τὰ θηρία,
 Κ' ἢ ἄκρ' ἢ ἀφροστέφανη τοῦ γαλανοῦ Φαλήρου.

Δικός σου εἶν' ὁ λευκόφτερος κι' ὁ γαλανὸς ἀέρας
 Ποῦ σοῦ φυλάγει ἀμάραντη καὶ δροσερὴ τὴ νιότη,
 Κ' ἴσα 'ς ἐμὲ γοργὰ τὸ νοῦ τοῦ καθενὸς ὑψώνει.
 Δικὴ σου εἶν' ἡ θάλασσα ποῦ θὰ τὴν αὐλακώνουν
 Μιὰ μέρα τὰ καράβια σου τὰ κοσμοξακουσμένα
 Καὶ θὰ σκορποῦν 'ς ἄλλαις μερῖαις καὶ χώραις τῶνομά σου
 Καὶ τρόμος θὰ εἶνε 'ς τοὺς ἐχθροὺς καὶ ζήλια 'ς ταῖς Νεράϊδες!
 Κ' εἶνε δική σου ἐτούτ' ἡ γῆ ὅπου γεννάει περίσσια
 Σῦκα χλωρὰ, στάχχα ξανθὰ καὶ κόκκινα σταφύλια.
 Ἐέρω μερῖαις ὅπου οἱ καρποὶ χλωρότεροι φυτρώνουν,
 Μὰ ἐσ' εἶσαι ἡ πλουσιώτερη, γιατί καμμιά δὲν ἔχει
 Ἐὰν τοὺς δικούς σου τοὺς καρπούς: Ἐσᾶς, ὦ Ἀθηναῖοι!
 Σᾶς δίνει ἡ Δῆμυτρα γλυκειὰ τοῦ κάμπου τὴν ἀγάπη,
 Κ' ἐγὼ σᾶς δίνω τὴν βαθειὰν ἀγάπη τῆς πατρίδος·
 *Ἀσβυστη, ἀγνή, πρωτάκουστη ἀγάπη τῆς πατρίδος,
 *Ἄνθος τοῦ δέντρου τοῦ ἱεροῦ ποῦ ἐδῶ φυτρώνει πρῶτα!
 Γι' αὐτὴν μιὰ ἡμέρα κι' ὁ Θησεύς, λεβέντης βασιλιᾶς σας,
 Θ' ἀφίση κάθε ἀνάπαυσι καὶ κάθε μεγαλεῖο,
 Καὶ θὰ διαλέξῃ δρόμο του τὸν δρόμον ὅπου φέρνει
 Ἴσα 'ς τ' ἀχόρταγο θηριὸ τῆς μακροσυμένης Κρήτης.
 Γι' αὐτὴν ὁ Κόδρος τὴν πλατεῖα βασιλικὴ χλαμύδα
 Θὰ τῖνε κάμη σάβανο νὰ πέσῃ νὰ πεθάνῃ.
 Γι' αὐτὴν οἱ Ἀριστογείτονες ἀντρεϊεύονται καὶ παίρνουν
 Ἐνὸς τυράννου τὴ ζῶν καὶ δίνουν τὴ δική τους.
 Γι' αὐτὴν γεννάει ἴσων κεραυνοὺς τοὺς στίχους ὁ Λισχύλος,
 Γι' αὐτὴν πεθαίνει ἄκακα 'ς τὴ φυλακὴ ὁ Σωκράτης,
 Κι' ἀπάνου κι' εἰς τὸν Ὀλυμπο φτερόνεται ὁ Φειδίας
 Καὶ ξαγναντεύει τοὺς θεοὺς καὶ μὲ τὸ σκαλιστῆρι
 Τοὺς ξαναπλάθει ξάστερους καὶ χρυσελεφαντένιους.
 Γι' αὐτὴν θὰ κάμουν θαύματα καὶ νηῖς καὶ γέροι ἀκόμα.
 Γι' αὐτὴν οἱ νιοὶ θὰ ὀρκίζονται παλληκαρίσιον ὄρκο
 Κοντάρια, ἀσπίδαις καὶ σπαθιά ὀρμητικὰ κινῶντας:
 Θὰ τὰ κρατῶ τὰ ὄπλ' αὐτὰ καὶ δὲ θὰ τὰ ἔντροπιᾶσω
 Καὶ μόνος καὶ μὲ συντροφιά κ' ἐδῶ κι' ὅπου κι' ἂν λάχω.
 Θὰ πολεμήσω ἀκούραστα κ' ἀφρόντιστα θὰ πέσω
 Καὶ τὴν πατρίδα μιὰ φορὰ μεγάλη θὰ τὴν κάμω.
 Καὶ τοὺς δικαίους θ' ἀγαπῶ καὶ θὰ τιμῶ τοὺς νόμους,
 Θὰ κατατρέχω τὸν κακὸ, θὰ σφάζω τὸν προδότη,
 Κι' ἀνίσως ψέμματα ἱμῶ κολάστε με, θεοὶ μου!

Κι' ὅταν μὲ μάτι δολερὸ σὲ ξαγναντέψῃ ὁ Φθόνος
 Κι' ἢ ἀκοίμητη Διχόνοια τὰ δόντι της σοῦ τρίξῃ,
 Κι' ὅταν βρεθοῦνε στόματα κακὸ γιὰ σὲ νὰ εἰποῦνε
 Καὶ στοχασμοὶ ποῦ ν' ἀψηφοῦν τὴ φωτερὴ σου χάρι,
 Χαρὰ 'ς ἐσέ, χώρα λευκὴ καὶ χώρα δοξασμένη,
 Κ' ἦρθεν ἡ ὥρα ἡ φοβερὴ ν' ἀστράψῃς, νὰ βροντήσῃς,
 Καὶ νὰ θαμπώσῃς κάθε νοῦ, νὰ κλείσῃς κάθε στόμα,
 Καὶ τοὺς ἐπίβουλους θεοὺς νὰ διώξῃς 'ντροπιασμένους.
 Θ' ἀνάψω τρέλλα περισσὴ 'ς τὰ Περσικὰ κεφάλια,
 Θὰ φέρω ἀσκήρια ἀμέτρητα ἀπ' τῆς 'Ασίας τὰ βάρη,
 Μὲ τὰ καράβια τῶν ἐχθρῶν θὰ κρούψω τοὺς 'γιαλοὺς σου,
 Καὶ τότε τὸ κοντάρι μου τρομακτικὰ κινῶντας
 Καὶ τότε τὴν ἀστραφτερὴν ἀπλώνοντας ἀσπίδα,
 Θὰ πολεμήσω ἀδελφικὰ 'ς τὸ πλάγι τῶν παιδιῶν σου.
 Καὶ θὰ περάσουν ἡ γεννιαῖς καὶ θὰ διαδοῦν οἱ αἰῶνες.
 Καὶ 'ς τὰ βαθεῖά σου τὰ νερὰ καὶ 'ς τὰ ψηλὰ βουνά σου
 Θ' ἀντιλαλιέται ἡ νίκη σου, καὶ θὰ γροικιέται ἀκόμα
 Ὁ ἀπελπισμένος ὁ δαρμός, τὸ σκούξιμο τοῦ Ξέρξη,
 Γιὰ νὰ τ' ἀκοῦν οἱ τύραννοι, νὰ τρεμοκοκκαλιάζουν !»

Εἶπες καὶ ξάφνου ἐσώπασες· ἀλλ' ὅμως πέρα ὡς πέρα
 Καὶ 'ς τὰ βουνὰ καὶ 'ς τὰς καρδιαῖς ἀντιλαλοῦν ἀκόμα
 Τὰ λόγια σου προφητικά, μυστήριον γεμᾶτα.
 Ποτὲ τάνθρωπινα ταῦτιά δὲν εἶχανε γροικίσει
 Τέτοια βροντὴ ποῦ μέσα της νὰ κλεῖ τέτοι' ἄρμονία,
 Καὶ σάλπισμα ποῦ νὰ 'μιλῇ καὶ νὰ ξεφανερώνῃ
 Σὲ βάρη ἀγέννητου καιροῦ ἕναν καινούριον κόσμον.

Θ'.

Εἶπες καὶ ξάφνου ἐσώπασες, καὶ πάλι ξαναρχίζεις :

«Σοῦ δίνω ἀκόμα χάρισμα πρωτάκουστο, μεγάλο.
 Τὸ λευκοπράσινο δέντρο ποῦ ἄλλοῦ δὲν ξεφυτρώνει.
 Σημάδι ἀγνὸ 'ς τὸ μέτωπο τῆς σπλαγχνικῆς Εἰρήνης,
 Γέρνει μπροστά του ἀνώφελα τοῦ Ἄρεως τὰ κοντάρια.
 Κανένα χέρι ἀνθρωπινὸ δὲν τὸ 'χει φυτευμένο,
 Καὶ δὲν τὸ γέννησεν ἢ Γῆ 'σὰν τὰ βλαστάρια τ' ἄλλα,
 Ἄπ' τὴν πνοή μου εἶνε πνοὴ καὶ φῶς ἀπὸ τὸ φῶς μου·
 Δὲν τὸ χτυποῦν χιονόβολα, καὶ δὲν τὸ καΐνε λαύραις,
 Καὶ τὰ πελέκια τὰ ἐχθρικά δὲ φτάνουν νὰ τὸ ρίξουν.
 Τέσσερα μάτια ἐπάνου του ἀκοίμῃτ' ἀγρυπνοῦνε,
 Τὰ μάτια τοῦ πονετικοῦ Διός, καὶ τὰ 'δικά μου.
 Ποιὰ πίστι, ποιὸ ἀναγάλλισμα, ποιὰ εὐτυχία, ποιὰ νίκη
 Θ' ἀπλώνεται 'ς τὴν γῆν αὐτὴ βαθειὰ θεμελιωμένη,
 Χωρὶς νὰ τὴν κηρύττουνε καὶ νὰ τὴ φανερώσουν
 Τῆς σεμνοπρόσωπης ἐληῆς τὰ φύλλα τάσημένα ;
 Ποιὸ δέντρο ἀπάνου 'ς τοὺς βωμοὺς θὰ καίη καὶ θ' ἀναιδάξη
 Γλυκύτερη τὴν εὐωδιά, τὴ φλόγα ἀπ' τὰ σφαχτάρια,
 Ἄλλο ἀπ' τὸ δέντρο τῆς ἐληῆς τὸ πολυτιμημένο ;
 Καὶ ποῦ θὰ κἀνη θαύματα ἢ θεϊκὴ μου εἰκόνα,
 Παρὰ μονάχα σκαλιστὴ σὲ ξύλο ἐληῆς ἀπάνου ;
 Ἐστὰς πόρταις τῶν καλότυχων σπιτιῶν ὁποῦ γεννιοῦνται
 Τάρσενικὰ παιδιὰ, χαραὶς κ' ἐλπίδαις τῶν γονέων,
 Σὰν ποιὸ σημάδι θὰ ταὶς πῆ τέτοιαις χαραὶς κ' ἐλπίδες
 Ἄλλο ἀπ' τὴν πράσινην ἐληὰ πλεγμένη σὲ στεφάνι ;
 Ἐστὰ φύλλα τῆς τὰ ἱερὰ δὲ 'γγίζουν παρὰ μόνο
 Χέρια παρθένας ἄδολης, χέρια πιστῆς γυναίκας.
 Καὶ 'σὰν τοῦ φίλου τὴ ματιὰ ποῦ σὰς γλυκοκυττάζει
 Καὶ τὸ γλυκὸ χαμόγελο 'ς τὰ χεῖλη σας γεννάει,

Τὴν καλοσύνη θὰ γεννᾷ μέσ' ἔς τὴν καρδιὰ ἢ θωριά της.
 Κ' ἐκεῖ ποῦ θ' ἀγωνίζονται ἔς τοὺς κάμπους τῆς Ἑλλάδος
 Τὰ παλληκάρια τὰ καλά, δόξα, ὄνειρό τους θὰ ἔχουν
 Τοὺς ὕμνους τοὺς Πινδαρικοὺς καὶ τῆς ἑληᾶς τοὺς κλάδους!

Κι' ἂν ἔρθουν χρόνια δίσεχτα, καταραμένα χρόνια
 Κι' ἀγάλι' ἀγάλια ἀχάριστος ξεγελασμένος κόσμος
 Σὲ σβύσῃ ἀπ' τὴ λατρεία του κι' ἀπ' τὴν ἐνθύμισί του,
 Θὰ πέσῃς, θ' ἀποκοιμηθῆς βαθείᾳ, δὲ θὰ πεθάνῃς.
 Γιατ' εἶν' ἀθάνατ' οἱ θεοὶ καὶ Χάρος δὲ φοβοῦνται,
 Ξεχάνονται, δὲ χάνονται, τὴν πλάσι πάντα ὀρίζουν,
 Κι' ἂν τοὺς ἀρνηιοῦντ' οἱ ἄνθρωποι, πάντα θυμοῦντ' ἐκεῖνοι.

Ἔομοια θὰ νὰ εἶσαι ἀθάνατη κ' ἐσὺ ἴσῃ τοὺς θεοὺς σου,

Ἔω ἐρωμένη τῶν θεῶν πολυαγαπημένη!

Ἢταν τῆς Μοίρας ἢ βουλὴ ποῦ δὲν ἀκούει κανένα,
 Ποῦ δὲν τὴ σταματᾷ κανεὶς, ἔρθῃ καιρὸς νὰ στρέξῃ,
 Καὶ πατηθῆς κ' ἐρημωθῆς καὶ μ' ἀρνηθῆς κ' ἐμένα,
 Ἐγὼ κι' ἀθώρητη ἀπὸ σὲ κι' ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον,
 Πάντα σιμά σου θ' ἀγρυπνῶ καὶ θὰ σὲ παραστέκω.
 Τότε θὲ νὰ γενῆς κ' ἐσὺ ἴσῃ τὰ ποτάμια ἐκεῖνα,
 Ἢποῦ τὰ καταπίν' ἢ γῆ, βαθείᾳ τὰ καταχθόνια,
 Καὶ τρέχουν τὰ μουρμουριστὰ κι' ὀλάργυρα νερά τους
 Κάτου ἀπ' τὸν ἄμμο κι' ἀπ' τὴν γῆν ἄφαντα καὶ κρυμμένα
 Ἢς ποῦ τελειώσῃ ὁ δρόμος των καὶ φθάσουν ἔς ἓνα τόπο
 Καὶ πάλι ἔβγουν ἔς τὴ λαγκαδιὰ, ξαναδειχθοῦν ἔς τὸν ἥλιο
 Κι' ὁ οὐρανὸς καθρεφτιστῆ ἔς τὸ ρέμμα τους καὶ πάλι.
 Χαρὰ ἔς ἐσέν' ἀθάνατη καὶ δοξασμένη Ἀθίνα!

Ἢσάν τὴν πάναγνην ἑληὰ ὀποῦ ποτὲ δὲ ρίχνει
 Τὰ φύλλα τάσημένα της χειμῶνα καλοκαίρι,
 Καὶ ἔς τοὺς ἐλεύθερους καιροὺς καὶ ἔς τῆς σκλαβιάς τὰ χρόνια
 Ἢ φωτισμένη Ἀκρόπολις θὰ ἔχη τὴ δόξα αἰώνια!»

I'.

Εἶπες, καὶ τὸ κοντάρι σου βαρεῖα χτυπάει τὸ βράχο,
 Κι' ὁ βράχος σειέται, σχίζεται, μουγκρίζει 'σὰ' θηρίο.
 Κι' ἀπ' τὴν πλατειὰ τὴ σχισματιὰ ποῦ δείχνει 'ς τὰ πλευρά του
 Ἔτσι ἀπαλὰ καὶ σιγαλά, 'σὰν ὄνειρο δικαίου,
 Καὶ 'σὰ' ζωὴ χαρούμενη κ' εἰρηνικὴ καὶ πλούσια
 Μέσ' ἀπὸ χρόνια συμφορᾶς καὶ φτώχειας καὶ πολέμων,
 Ἐβγῆκ' ἡ πρωτογέννητη ἐλή, δικό σου δέντρο.
 Ἀδειάζει ἡ Αὐγούλα ἡ ντροπαλὴ ὅση δροσιὰ κι' ἂν ἔχη
 Ἄπ' τὸ χρυσό της τὸ σταμνὶ 'ς τὰ φύλλα της ἀπάνου,
 Κ' οἱ προῶνοι κορυδαλοὶ μὲ τοὺς δειλοὺς ζεφύρους
 Κρύβονται 'ς τὰ κλωνάρια της καὶ κρυφοπαιγνιδίζουν,
 Κ' ἡ Δήμητρα τὴ χαίρεται κι' ὁ Ἥλιος ἀπιθώνει
 Μέσ' 'ς τὸ βαθύ της τὸν καρπὸ ταῖς φωτεραίς του ἀκτῖνες.

Ἄλλ' ὦ τοῦ Ὀλύμπου δύναμις, ὦ γλῶσσα τῆς σοφίας
 Ποῦ δείχνεσαι μὲ θαύματα, ποῦ δὲ μιλεῖς μὲ λόγια!
 Ἡ πρωτογέννητ' ἡ ἐλή γοργὰ γοργὰ ξαπλώνει
 Κορμό, κλωνιά, φύλλα, καρποὺς κ' ὑψώνεται, θεριεύει
 Περνάει τὰ πεῦκα τοῦ βουνοῦ, τὰ ἔλατα περνάει,
 Καὶ ταῖς τραναῖς βαλανιδιαῖς καὶ τὰ ψηλὰ πλατάνια.
 Κ' ἡ φοινικιαῖς ἡ ἄμετραις, τὰ ὀλόρθα κυπαρίσσια
 Φαίνονται 'σὰ' χαμόκλαδα καὶ χάνονται μπροστά της.
 Ἡ πρωτογέννητ' ἡ ἐλή φουντώνει, μεγαλώνει,
 Καὶ νά! σκεπάζει μονομιᾶς κι' ὀλοῦθενε ἀγκαλιάζει
 Ὁ ἴσκιος της, πλατύς, παχύς, ὀλόκληρο τὸ βράχο·
 Καὶ 'ς τὸν πλατὺ καὶ 'ς τὸν παχὺ τὸν ἴσκιον ἀποκάτου
 Ξανοίγουν τὴν Ἀκρόπολι τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων
 Μὲ μιὰ ἐμορφᾶδ' ἀπάντεχην καὶ μ' ἀφεντιὰ περισσῖα

Πλασμένη ἀπὸ μαρμάρινους ναοὺς ποῦ λὲς δὲν ξέρουν
 Νὰ πλάσουν ἔτσι ἀρμονικὰ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων,
 Κι' ἀπὸ μαρμάρινους θεοὺς ποῦ λάμπουν ἔς τοὺς αἰῶνας
 Γεμάτοι ἀλήθεια οὐράνια κι' ἀλόγιαστη γαλήνη !

Τὴν ὥραν ὅπου θάμπωνε τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων
 Μὲ τῆς πρωτόλουθης ἑληῆς τὸ θεριεμμένο θαῦμα
 Ἡ προφητεία τῆς ἀφταστῆς καὶ μακρουσιμένης δόξης,
 Τὴν ὥρα ἐκείνην, ὦ θεὰ σοφῆ, παλληκαρίσια,
 Ἐφανερώθηκες κ' ἐσὺ ἔς τὰ θαμπωμένα μάτια.
 Καὶ μὲ τρανὸν ἀλαλαγμὸ, φωνὴν χαρᾶς καὶ νίκης,
 Ἐάν τὴ φωνὴ ποῦ σκόρπισες τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκες,
 Ἐτὸν οὐρανὸν ὑψώθηκες κι' ἀστραφτερὴ ἀφανίσθηκες.
 Κι' ὅταν ἡ μέρα πέρασε καὶ γύρισε τὸ βράδυ
 Φάνηκε σὰ χιλιάστερο ἔς τὸν οὐρανὸ ποτάμι
 Ὁ Γαλαξίας ὁ λευκός, τοῦ διάβα σου σημάδι.

ΙΑ΄.

Κι' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ὑψώθηκαν κι' ἀστραφτερῆ ἀφανίσθης
 Ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ ἀνάλαμψε λευκὸς ὁ Γαλαξίας,
 Ἡ πλάσις ἀπ' τὴν ἀφραστὴν εἰκόνα σου γεμάτη,
 Ἡ πλάσις, ἄνθρωποι, θεοὶ καὶ πλάσματα καὶ πλάσταις,
 Τάστερια τὰ τετράψηλα κ' ἡ χαμπλαῖς βιολέτταις,
 Ἄνεμοι, θάλασσαις, στεριαῖς, βουνά, ποτάμια, λόγγοι,
 Ὅ,τι ἔχει χρῶμα καὶ ζῶν καὶ ἴμιλημα καὶ σχῆμα,
 Κάθε πνοή, μουρμουρητό, δροσοῦλα κ' εὐωδία,
 Ταιριαζοῦνε τάταιριαστα καὶ τᾶσμιχτ' ἀποσμίγουν,
 Κ' ἔτσι, Θεά, σὲ ὑμνολογοῦν, ἔτσι σὲ τραγουδοῦνε :

«Σὰν τί τραγοῦδι νὰ βρεθῆ ποῦ νὰ ταιριαζῆ ἐσένα ;
 Ὡς τ' ὀλόλευκό σου φῶρεμα ποῦ τό ἔχουν ὑφασμένο
 Τὰ χέρια τὰ σοφώτερα καὶ τὰ δικά σου χέρια
 Φαίνεται χρυσοκεντηστός ὁ οὐρανὸς μὲ τᾶστρα.
 Ἡ δίπλαῖς του ταράζονται ἔς τὸ κάθε κίνημά σου
 Ὡς τὰ κύματα ποῦ τὰ φιλοῦν τοῦ φεγγαριοῦ ἢ ἀκτῖνες,
 Καὶ τρέμοντας λαμποκοποῦν ἔς τὸ κάθε φίλημά τους.
 Ὡς τῆς περικεφαλαίας σου τὸν ἴσκιον ἀπὸκάτου
 Χωροῦν νὰ βροῦνε σκέπασμα χιλιάδες παλληκάρια.
 Ὡς τὸν ἴσκιό σου χαρούμενα ἑμερεύουν τὰ λιοντάρια.
 Τὸ μέτωπό σου ἀσκέπαστο ξανοίγεται ἀπὸ πέρα
 Ὡς τ' ἄστρο τοῦ Ὠρίωνος, πρῶτο ἔς τ' ἀστέρια τᾶλλα.
 Ἀπάνου ἔς τῆς ἀσπίδας σου τᾶπάρθενο χρυσάφι
 Ἐσκάλισε τοὺς Γίγαντας ἕνας θεὸς τεχνίτης
 Τὴν ὥρα ποῦ τὸν Ὀλυμπο χυμῆν καὶ φοβερίζουν,
 Κ' ἔτσι ἐκεῖ πάνου μιὰ ζῶν ἐχάρισεν ἡ Τέχνη
 Αἰώνια ἔς τὴ λύσσα τους καὶ ἔς τὴ δική σου νίκη !

Ὡς τὴ μέση ἀπὸ τ' ἀμόλυντο καὶ τ' ἀγκιχτό σου στῆθος
 Ὅπου σκορπίζει μυστικὴ μοσχοβολιὰ ἀπὸ κρῖνα,
 Κ' ἀσάλευτο, καμαρωτὸ τεντώνει, ξεχωρίζει,
 Τὸ στοιχειωμένο δείχνηται κεφάλι τῆς Γοργόνας.
 Ἄλλοίμονο ἔς τοὺς πονηροὺς ! τὸ βλέπουν ; μαρμαρώνουν.
 Ἔτσι ὅ,τι ἄγγιξῃ ὁ κεραυνὸς τὸ κάνει μαύρη στάχτη,
 Καὶ τῆς ἀλήθειας ἡ πνοὴ τὸ ψέμμ' ἀποστομώνει.
 Γύρω ἔς τὰ πόδια σου γλυστροῦν καὶ σοῦ φιλοῦν τὰ χέρια
 Ὅρνια ἄλλου κόσμου καὶ πουλιὰ καὶ φείδια μαγευμένα,
 — Καὶ τῶν φειδιῶν τὰ στόματα λαλοῦνε ἄν ἀπδόνια —
 Καὶ κρέμοντ' ὄλα ὑπήκοα μονάχ' ἀπ' τὴ ματιὰ σου.
 Κι' ὁ Φόβος κι' ὁ Κατατρεγμὸς κ' ἡ Δύναμις κ' ἡ Νίκη
 Λάμπουν, μαυρίζουν, στέκονται σιμά σου καρφωμένα.
 Τριγύρω σου λιγοθυμᾷ τ' ἀγέρι φοβισμένο.
 Τὸ στόμα σου κι' ὅποιος τὸ ἰδῇ, καὶ δίχως νὰ τ' ἀνοίξῃς,
 Νοιώθει πῶς λόγια γνωστικά, λόγια σοφὰ θὰ θγάλη.
 Κ' ἐνῶ εἶσαι ἄν τὴν ἄδολη τῶν βράχων ἀνεμώνη,
 Ἔνας σου λόγος τοὺς λαοὺς γεννάει καὶ μεγαλώνει.
 Τὰ μάτια σου τὰ γαλανὰ ἄμέρα σκορποῦν ἔς τὴ μέρα.
 Δόξα σοι, δόξα σοι, θεὰ παρθένα καὶ Μητέρα !